

ירושלים טיפא בגעיים, כיוון שלא חילקו לאחדר מן השבטים אלא
שicityת כל ישראל. דעת חולקת: אפר רבוי יהודת, אני לא שפטעי
שאן נתמא בגעיים אלא טקום טקוש בלבד, שנאמר (ש"ד לה) זבא
אשר לו הבית, והינו בית המשמש לצרכיו, ולמעט בית המקדש
שאן להשתמש בו לצרכיו, אך ירושלים נוחלה לשבטים ובית
שבה נתמא בגעיים. מדייקת הגמורא, ווועק מקום המקדש איטו
נתמא, הוא פטוי גנטיות ובתי טרנשות שבירושלים טיפאין, ורקשה
אפאן, הוא דרבנן הוועס ושייכים לכל ישראל, ועליהם להתחמעט
מי אחוחותכם.

מתרצעת הגמורא: איפא בבריתא, אפר רבוי יהודת אני לא שפטעי
אלא טקום טקוש בלבד, כולמר כל המקומות המכודשים
шибירותים ואך בתני בנסיות אינם מתמאים בגעיים, כיוון שהם
שייכים לכל ישראל ומתחמעט מי אחוחותכם.

הגמורא מבארת את מחלוקת תנאים קמא ורבוי יהודת: בפאי קפיפלען,
הנא קפא סבר, לא נטלקה יהודיש לשבטים, וכל הבתים שבה
אין בכלל 'אחוחותכם' ואינם נתמאים בגעיים. ורבוי יהודת סבר,
ונטלקה ירושלים לשכטיפם, ולען סתם בתים נתמאים בגעיים, חוץ
מקום מקודש שאינו בכלל 'אחוחותכם'.

מוסיפה הגמורא: ומחלוקת תליה בפלונטא רהען תנאי בבריתות
להלן. שבבריתא אחת שנינו שירושלים הוחלקה בין השבטים
יהודת ובנימין, דתגיא, פה היה בחלקו של שבט יהודת בהר הבית
המקדש, סדר הבית, קלשיות שבבית המקדש בתוך מקום החיל,
והצעירות – עורת נשים וערות ישראל וערות בחנים, שדויה מפתח
הבית ועד מקום המבאת, ופה היה בחלקו של שבט בנימין, אלים
וחיל ובית קערש גאנטש, שהיו בחלקו המערבי של בית המקדש.
ורצוחה של אמרת קהילה יוצאת בחלקו של יהודת שבעורות בחנים
ונכפת בחלקו של בנימין במורה המובת, ובזה היסוד המורח של
הטופח גאנט – מועד להבעות, ותהי גאנטן הצעיר צופה ברוח
הקדוש שבר עתיד להווות, והוא הצעיר אליך בכל يوم לבולעה
שוגם רצועה ותaea בחלקו, שאנאפר רוטיס לא ט' הוף עליו כל
חיזם, והיינו כדאם המצעיר שחוופ – מתחחקן בבריגדי ולפיך
זקה גאנטן וגאנטה אוושפיזן – מעונן לשכינא, שהארון דועמד
בחילו. ומיבור שירושלים נוחלה בין שבט יהודת לשבטים בניימין.
הדרעה החולקת: והאי פגא סבר לא נטלקה יהודיש לשכטיפם,
דתגיא בבריתא, אין בעליך בתים טשיפרים בטאטם בירושלים לעולי
רגלים, אלא נתננים להם לדoor בחונן, ספנין שאינן שלחן – של
בעל הבית. ופי אליעזר (בר צורק) [בר צורק] איזה, אף לא
משכירים להם טטואן, כולמר שאף את המטלטלים שבירושלים
אין משכירים. ולפיך תקנו חכמים, שעורות של בהמות קרשיט
קלים שהם של בעלייהם, בעיל אוושפיזן – אקסניזן שבירושלים
נטלאן אונן בירע – בעיל ברחם של בעלייהם, בשבר שינונים על
מטותיהם. ומיבור שירושלים לא נוחלה לשבטים כלל, אלא
שicityת כל ישראל.

הגמורא מביאה לימוד מן התקנה האחרונה: אפר אבוי, שמע מינה,
אורח ארעא לסייעק איזש טלאן וטשכא באושפיזיה – דרך
העולם, שארם המתארח באקסניזן, כשהוולך משאיר קנקן חרס
שמשתמש בו ווער מבהמה שחתט, כיוון שערכם מועט.

שינוי במשנה, שאם מכורו את רוחב העיר או בית הכנסת, יש
להשתמש בדמיהם רק לקידושה חמורה יותר. הגמורא מגילה
הלהבה וזה: אפר רבא, לא שנו שאין להשתמש בהם לחילין, אלא
בשלא קברין אותו שבקה מובי קערעט אונשי העיר, אבל אם
קברין שבקה מובי קערעט אונשי העיר, אין קידושה כלל לא
בדבר הנזכר ולא בדמיו, ומותר לעשות בהם כל צרכיו, ואפילו

1 יקחו בדמיון רק ספרים – ספרי נבאים וכתרבים שקדושים חמורה
2 ממטפותו. וכן אם מכורו ספרים, לוקחין בדמיון ספר תורה
3 שקדושתו חמורה יותר.
4 המשנה מבארת את הדין ההופך: אבל אם טבורי ספר תורה, לא
5 יקחו בדמיון ספרים, שקדושות פחותה מקודשתו, ונמצא שמוריד
6 מקודשתו. ומתעם זה אם מכורו ספרים, לא יקחו בדמיון טמפהות.
7 ואם מכורו טמפהות, לא יקחו בדמיון פיטה. ואם מכורו פיטה, לא
8 יקחו בית חכמת. ואם מכורו בית חכמת לא יקחו בדמיון את פרחוב.
9 וכן כל דבר שקדושתו גודלה יותר, אין לוקחים בדמיון דבר
10 שקדושתו פחותה יותר.
11 מוסיפה המשנה: ובן הדין במוותרין, כשהמכור אחד מדברים אלו
12 וכן בחלק מדברי דבר קדוש יותר, חילה קידושתו גם על מותר
13 הדברים, וכן ל訓ות בהם דבר שקדושתו פחותה יותר, שימושים
14 בקדוש ואין מורידים.

גמרא

שינוי במשנה: בני העיר שפכו רוחבה של עד לוקחין בדמיון בית
הכנסת.
הגמרה מביאה מחלוקת בזה: אפר רביה בר בר חיון אפר רבוי יונתן,
מה שנינו שאין לקנות דברי חולין בדמיון רוחבה של עיר, זו רבי
רבי בנטם בר יוסי סטוטטה, אבל חכמים אוטרים תרחב אין בו
טשומ קדרות, ומותר לקנות בדמיון אף דברי חולין. מבארת
הגמרה: רבי בנטם בר יוסי פא טעטיה שיש קידושה ברוחבה של
עיר, הוזאל ותאums טרפלין בו בטעניות על עירית גשמי (תעה
טו), ובטענאות, שישRALים שהגענו זמנם לעמד בהקרבת התמיד
לא יכולו לעלות לירושלים, התבססו בעירם וקרו אבנעם
בראשית (שם כ), והעתנו והתפללו שיעלה הקרכן לרען. ורבנן
סבירו, שאף שהתפללו ברחוב מועדים אל, הוא אקרי בעלאן
ואינם מותפללים בו תדריך, וכך אין בו קידושה ומותר להוציאו דמיון
לחולין.

שינוי במשנה: בית חכמת לוקחין פיטה.
mobair במשנה שמותר למוכר בית הכנסת. הגמורא מגילה ואות:
אפר רבוי שטואל בר נחמי אפר רבוי יונתן, לא שנו שמותר למוכר
אלא בית חכמת של ספרים שמתפללים בו רק בני הכהן ונבנה רק
על דערתם, אבל בית חכמת של ברנן – עיריות גדורות, בינוין
רפעלאן אוות ליה – בין שומתקבצם לשם רכבים שאינם מבני העיר
ומתפללים בו, לא פטו פונגע ליה כלל, משומך רוחבה ליה בית הכנסת
ררבים ולא רק של בני העיר, ואינם יכולים למוכרו.
הגבלה להלבכה זו: אפר רב אשוי, תא כי בגינשטיין דפטא מתקיא –
בית הכנסת של העיר מיחסיא שאינו רביה אף על בך רפעלאן אוות
לה, מכל מקום בין רדאעטן דידי קאטו – שנגנסים בשעריו על
דערת, لكن אין בעיא פונגע לה – אם ארעה אוכל למוכרו.
מקשה הגמורא על דברי רבוי יונתן: טיטיב, שינוי בדמיון, אפר
רבי יהודת, פונגע בית חכמת של טורקים – צורפים נחשות שחייה
בירושלים, שפכו רוחה לרבי אליעזר וענש בך כל ארכבי. ורקשה, ורקשה,
הרים בית הכנסת רכרים בות, ואך על פי כן מכורה לרבי אליעזר,
ומוח שמותה. מתרצעת הגמורא הדריא כי בגינשטיין וענש הוה ואנעה
עברוך – בית בנסת זה היה קטן, ובנאות הטורסים עבר עזם,
ולכן הותר להם למוכרו אף שהיה זה בכרך.

קושיא נוספת: פיטיב, שינוי בדמיון, נאמר בגעמי בתים (ויקרא ד
לו ענשטי נגע ערעת בית און אחוחותכם, ודורשים שרך בית
אחוחותכם – נחילה השיכת לאדם או לשבט טיפא בגעיים, ואין

כיוון ומעלמא קאטו לה — נראוה לפרש הכי כיון שרובי בני אודם גריילים לא לבל כתש להחפכל, אף על פי שאנו נתונים כלום בנבניטו — מכל מקום כיון לדלעתה אוthon ריבט נעשה — חמורה קדרושתו ואין יבלין למוכרו. ועוד יש לפרש: כיון שריבט נתונים בנבניט ובשאר צרכיו. ובסמרק נמי, דקאמר רב אשיד דארעטה דידי קאטו — והיו מבה שנותנים בו לשוטה רצונתו.

ואמא' וזה דבריכם נינוו — ממשע' דסבירא
לייה לפקשן דרבנן דלא מיזובי דאן
להן ליטמאן בונגעים, משודר ולא מיזובי איזותובב
וומ לא קריין בה "אישוד ל הבית". ווקשה: דהוא
ברק מאן דירמא (יא, א) מהייב רבי מאיר בית
הנכנתה של בריכים במנוחה, וומ מוקי ביריתא
דוחט ודקאמר דביתה הנכנת מילטעא בונגעים
בוחותיו וודע קשות אמאן נקט של בריכים דהוא
(רבי מאיר) לא מפליג החם בין של בריכים בשל
כפרים לענין גניעים ומזהו ריש לומז: דודאי
הפקשן טעה בתרתיה חורא דאן חוליק בגין בריכים
לשלא כפרים ברומסיק החם לבוכן ודרבי מאיר,
דרהייטר רבי יהודה. וומ טעה בהרוא, דאך עבל דרא
מידרבנן — יש להן ליטמאן בונגעים לרבי מאיר.
ורצועה יוזאה מטליח יהודה לחילק בנטימין ובה
זהו מובה בניי — קשות דהוא בפרק
"אייזו מוקומן" (ובחוץ נג', אמר דברך רדומית)
מורוחית לא היה יוסוד, לפוי שלא היה יוסוד אלא
בחולק של טורף — בינויו, דכטבו יוניבין זאב
יטרף" (בראשית טט), אלמא שבל הדומבה בניי
בחולק של בנטימין ריש לומז: אוthon קרע רדומית
מורוחית שלא היה בו יוסוד שהילק יהודה על
זה היה מצעער בענין לבעלמע, כדי שיהוא כל
המובה בחולק. **נק'** לא ומתות — פריש הרוב
רבינו יקפא דסבירא ליה דרבנן שוקרע מוקם
המתות לא היה מיהו רבעלמע, לא היה בח' ביטם
להשכירים שכירות שלם. ומכל מקום, מחות
מטלטלים היו נטולין עררות הקרשיטים.
אגונרה

אני לא שפטעתי אלא מוקדם מוקדם בלבנה. במאוי קמופלגי? נתקה ירושלים לשכטנים. ורבי יהודה סבר: נתקלה יהודת ירושלים גראן, רתיניא: מה היה בחלקו של יהודה? היה רה הבוטה תלשנות של בנימין? אולי, והיכל, וቤות קדושים מקדשים. וצער היה בנימין? עתה, שענابر: "חפה עליו כל היום". לפיקד זכה בנימין ונעשה א סבר: לא נתקלה ירושלים לשכטנים. רתיניא: אז משכירין גון שלם. רבי אלעזר בר צדוק אומר: אף לא מטבח. לפיקה, יין נוטלים אותו בורוז. אמר אביי: שמע מינה אורחה ארעה באושפיזיה. אמר רבא: לא שנו אלא שלא מכרו שבעה עיר, אבל מכרו שבעה טובי העיר במנעדן אגש העיר, אפילו למשטרה?

אולם והיביל – מגד מערב, עשביו קויר בנתיניהם מוקם המזבח שלשים וחמש אמות, ובין ואולם והמזבח עשרים ושעתים אמהה מוקן בכף רצינה זו לבירה ליהודה, אבל עפומו של מזבח והדרומו ומערומו – של נביין, ובמסכת זבחות אמרין שאין ליהודה זהה יסוד למזרחו של מזבח ויהה בנטין הצדיק – צעפה ברוח הקדש שכך עדת להוזת, ומתגעגר עלייה. חוףך עליי – אדם חופך מופספס (נודר מב. א). אושפץין – שהיה ארון בחולקו. והוא כבר כי – והוא תנייא דאמאן לעל. אין פשברין – להן, ונכסנן להובין; עורות קריש – תורה ושלמים, שהעורות לבעלים. נולfea – גקען של חרט שנמשם בו. ופשבא – אם תר הנבשת בחשיבותו שעמדו אף ביד לוחה, ודומיא דספירטס לוחק בון ספר תורה, ולהלה מנודיג ספרים בחוריון. אלא שלר טבר קדרשה בגין החפץ וכן הדמיים, ומורה לששות מוןן כל רצונם. והיטו דבעא מיעיה רבינו מרב אשען על תילא דבי כנישטה מוד למילוטעה. אלטאי, גמבר בל דיז הרים וטמאות בעבורו שיטו גזויין.

לטישא

לחקין ספרים – נבאים וכחובים. אבל טבריה תורה כי – שמעלין בקדש ולא מוריין – ותוספותה ימעלין בקדש דכתיב יוקם משה את המשכן' (שמות מו), בצלאל עשה, ומשה שורה גדול ממן הקמו. ולא מוריין – דכתיב 'את מוחחות החתאים האלה בפניהם ועשו אותם רקייע פהום צפוי למוכחה כי הקריבם לפני היי ויקדשו ונור' (במדבר י) בית שהבדאו – תופרשו. עד כאן [ג']

חו ספרים; ספרים ליקון תורה, אבל אם פכו
ורה - לא יקחו ספרים; ספרים - לא יקחו מטבחות;
טבחות - לא יקחו פינה; פינה - לא יקחו בית
בגנשת; בית הכנסת - לא יקחו את הרחוב. וכן
שוחריהן, נمرا"א "בני העיר שפכו רוחבה של עיר".
נמר ורבה בר חנה אמר רב יוסף: הרחוב אין
יש כי סחטתאה, אבל חכמים אומרם: הרחוב אין
מושום קדושה. ונפי מונחים בר יוסי, מאי טעמא?
אליל והעם מוחפללים בו בטעיות ובמעדרות.
בבנן: הראה, אקראי בעקלא. "בית הכנסת - ליקון
כחלה". אמר רב שטואל בר נחמני אמר רב יוסף:
א שנו אלא בית הכנסת של פפרים, אבל בית
כנסת של ברכים, בין רמעלמא אותו ליה, לא מצו
יבנני ליה, ורקה לה דרכם. אמר רב אשין: חי אי כי
ישחה רמותא מהקסיא, אף על גב רמעלמא אותו
ה, בין ארבעתא דידי קארהו, אי בעיא מובניא
ה. מיטיבין אמר רב יוסף: משלשה בביה הכנסת
לטוריםיים שהה בירושלם שפכו רוחבה לרבי אליעזר
לשא בה כל צרכיו. וזה הטעם פרפאים דהה! הנה,
בנישאה ומי נוה, ואינו עברות. מיטיבין: "בביה
לן אחתקם" - אחותכם, מיטמא בגיןם, וכן
ירושלים מיטמא בגיןם. אמר רב יוסף: אני לא
מעשי אלא מקום מקודש בלבד. ראה במי קנסיות
מרשות מומראים. מפני? בא ברבריא הוו

כך: אמר רבי יהושה: אני לא שמעתי אלא באה קבוא סבר: לא נתחלקה ירושלים לשכיטם. בבלוגתא דקuni תנאי, רתניא: מה זה בשבטים. ואהה דבבלוגתא דקuni תנאי, רתניא: מה זה בשבטים. ואהה דבבלוקו של בגיןמיין? אלום, ומיכל פראט מיהלוקו של יהודה וגנכתה ביהלוקו של בגיןמיין אנטאטר עלה בכל יומ לבולעה, שאטמר: "חף עליון" שיפיקו לשכיטה. והאי תנא סבר: לא נתחלקה ירושלים כפניהם שאין שלחם. רבי אלעזר בר חורוזת קדרים געלי אוושפין נוטלים אונטם בורען. צישבק איןש גולפא ומישקא באושפיזה. אמר רבי הער בענעד איןש הער, אבל בקרו שבעה כ

אולס והיל – מעד מעבר. עבשו יותר בנתים מוקם והובכו שלשים וחמשה באפק רגעה זו לבירה ליהודה, אבל נפטו של מוכחה וזרומו ומעשיהם היה יסוד למורוחו של מותם, והוה בנטין הצדיק – צפה ברוח הקדש עזקה ומופסק (נדר מב. א). אושעיבן – שעיה ארון בחלקן. והאי תנא להן, ונכסן להרכין; ערות קרשיט – תורה ושלמים, שהעורות בעליים. הת הנבשת בחשיבותו שמר אוף ביד לוקה, ודומיא דספרים לוך בהן ספר תורה מן החפץ וכן הדמיים, ומותר לעשות מהן כל רצונם. והיינו דבע מלמורותא אלמא, בקרבר בל דרכו היכין ונתעננות בברוחותינו גיטין.

כל עניין הגלות הוא רק "מפני חטאינו גליינו מארצנו".

הוּא בְּפָנֵינוּ – פרק רביעי – בני העיר דף כו עמוד ב – מתוך מהדורות "אבן ישראל" – (שטיינזלץ) בשני

אונורה ומשכונה אסורה – קשות ודואת רבי מادر לא אסור במתניתין אלא מאמר עולם אבל על תנאי – שרי ומאי שניין וורהא לי – והדי דברי מادر שרי למוכר על תנאי – הדינו של רבים לרבים להחטף שם, דאן במכור וה לוול, וזה ואדריך הכא משכנתא – הו דוחה, ממשום ולול.

תשמשי קדושה וכור נתקן של תפילין ורצעתהין – מכאן משמען שהדרילת והויר שבקשר הרצעה אין אותיה גמורות, ולא הוילכה למשה מסני כי הא השinin שבתמים, מודלא קרי הבא לרצעות אלא תשמש קדושה. והבי נמי משמע בהיקומין ריבוי (ונחות להב, ושם) דלא קרי לדוז אלא תשמשי קדושה. והבי נמי משמע בערך שני רישת (כתוב, פריך): והאמור אבוי שיין של תפילין ולהבה למשה מוסיני, ולא פריך קר מן הדளית והויר. ולא קשה מהודיא דמנחות (להב), בגין יזראו כל עמי הארץ כי שם ד' נקרא עליך ויראו מנק', ואומרה אלל תפילין שבראש, שיש לפרש חותם לפי שון לשלים בגבנה של ראש, ורואים עלעלם שפר' אורה. אבל אונון של ד' – אין נראין ואין בה אורה, כרכוביב יהוזך לך לאותי ודרשין (ונחות לתב' ולא לאחרים לאורה. אבל למה שפרש רשיי החותם והטעמם דמי מיטים שיש מן השין והדרילת והויר רוב אותיות של שדי, לפירוש זה הקשה, ברושמען בכל עני שהבאתי והויר הולית לא חשיבי אוניות).

מריש הה אמריא האי פריסא תשמש הדתמשיז הו – פירוש הקנותס: ר' ריעיה שפ魯סן סכיב הארין בתוכו. וקשה: שהרי הארין עצמו והי תשמש קדושה, ואמר (ההמ) שאסורה לעשוה ממנה בריסיא, אלמא שהחיבת קדושה יותר מן הפריסן לך נראה לי שפ魯סן אורה סכיב הארין מבוזן.

ואלו הם תשמשי קדושה: דלוסקמי ספרים, תפילין וטווות, ור' של תפילין ורצעתהין. אמר רבא: **כעריש תורה אמיינא:** האי ברכיך ולשי. פיוון דתועיא דמותבי עלייה ספר תורה, אמיינא: תשמש ר' רבא: **כעריש תורה אמיינא:** האי פריסא – תשמש ר' רבנן: תשמשי מצווה, נור' ר' רבנן: תשמשי מצווה; ואלו הן תשמשי מצווה:

ויבנוי ספריא עליה, אמיינא: תשמש קדושה הוא ואסורה. ואמר פריסא מיעברה פיטה וופרתו – לשי, ברכיך אסורה. ואמר רבא: האי ברכיך קדושה נינוח ונגנני. פשיטא! מחו ר' רתיכא: עני לאו לקבוד עמי קא משמע לנו, ההוא כי ביגשთא דרומיי דתורה פתיח ליהו אורה, ותנו עני בערני לפעיל לאצלי הרכם. אortho אבררו ליה לרבא אותבתה, דתורה להה כל עין עשי לנחת, ובכל עין העשי לנחת בפני הטעמאות. אמרו ליה רבנן לר' רבא: וזה ומגין דקפטטליל ליה ותורה ליה מיטטללא מלא נירקסו אי הבי לא אפשר. אמר רב בר זומאים אותם תקרים למלה נזוצה, זו ר' ריא גניון. ואמר רבא אותו אצל תלמידך, ואפלו שונת תלכות. אמר רב פפי כישנטליל ליה גונתם בכתףך לערן נירקסו ימיים ריבים". אמר רב פפי כישנטליל ליה רבנן לשי, מבי רבנן לבי ביגשთא אסורה. ורב פפה משכינה דרבא

ע"ז או בוגר או שקי (יוקרא יט) מה שקי המיטלטל אף kali ע"ז המיטלטל – כל דבר המתקבל טומאה איתו חוץין בגין הטומאה. מטומאות ספרדים – אף של ספרי תורה ואՓילו' שונא הלבות – בלומר אפלו' לא שימוש תלמידי חכמים בחותלמוד ובגמרא אלא במשניות וביברויות. מבי' בנטשא לבי' רבנן לעשרות

אֲפִינָא, חָאַי פּוֹרְקָא – בימות בית הבנחת שפורטים עליה מפה
ומנוחים עליה ספר תורה, פְּשָׁטוֹשׁ רַתְשָׁטוֹשׁ הוּא, שהרי ספר
התורה מונח על המפה, והכינה היא תשמש של המפה, ושי' ר' יונה
לזרקה לאחר השימוש, אך בינו וחוקיא רלפנעמים מזובי עלייה –
עליה ספר תורה ללא מפה, אֲפִינָא גם הוא פְּשָׁטוֹשׁ קְדֻשָּׁה הוּא,
ואסוד לזרקה, אלא גונגו.

ואמר ר' בא, פְּרִישׁ תְּהֵה אֲפִינָא, חָאַי פּוֹרְקָא – ירידת בר – וילון
שפורטים בארץ הקודש, פְּשָׁטוֹשׁ רַתְשָׁטוֹשׁ הוּא, שימושת רק
לארון ולא בספר התורה, ולאחר שבלה מותר לזרקה, אך בינו
וחוקיא רלפנעמים עייף ליה – קופלים אותה בשולי הארון ומגנו
סִפְרָא עַלְוָה, אֲפִינָא שְׁתְּשִׁמְשׁ קְדֻשָּׁה הוּא, ואסוד להשליכת.
ואסוד ר' בא, חָאַי תְּבוֹתָה דְּאִירֶפֶט – ארון קודש שנתקלקל, פְּעִירָה
תִּכְהָ וּסְפָרִי – לעשותת ממנו ארון קודש קטן תורה, שי', שנשאר
בקדורתו הראשוונה, אך לעשות בורסיא (בימתו) אַסִּיר, מורהיד
שקדושתה פוחתת שרק לפנעמים מניהים עליה ספר תורה, ומורהיד
הארון מקודשתו.

ואסוד ר' בא, חָאַי פּוֹרְקָא – הירעה שפורטים בארץ הקודש רבלת,
לפי עכבריה פּוֹרְקָא לְסֶפֶר – מעיל בספר תורה שי', שאינו מוריידה
מקודשתה, אך לעשותה מעיל לחוטשין – ספרי תורה שככל חומש
נפרד לעצמו אַסִּיר, שקורותם פוחתת مثل ספר תורה.

ואסוד ר' בא תען ויכיל – בכען שיקם רוחשוי, וקפקפּר (ארגוני)
רַסְפָּרִי, פְּשָׁטוֹשׁ קְדֻשָּׁה נִיחּוּ, נִנְגּוּן. מקשה הגמורה: פְּשָׁטוֹשׁ.
משיבת הגמורה: מהו רתיסא, חני לאו לקבוד הספרים עבידן, אלא
לנטורי בעילא עבידרי ואין עליהם קדושה, קא פְּשָׁפָעַ לְןָ שְׁעוּסִים
לבבוד יש בהם קדושה.

ambiliah הגמורה מעשה בענן שימוש בארון קודש: תְּהֵה בַּיִ
בְּגִנְשָׁתָא דְּרַחְוּרָא רַוְּקָא – יוציא רומי שהתיישבו במחוזה, דתיה
פְּתִימָה לְתַהְוָא אַירְדוֹנָא (חרדר) דתיה פְּתִימָה – מונח ביה, ותְּהֵה
בְּשׁוּ בְּחִנּוּ לְפִיעָל לְצָלְיוֹן קְתָם בְּבֵית הַכְּנָשָׁת, וְלֹא הִיוּ יְכּוּלִים מִחְמָת
הַטְּמוּתָה שְׁבָנָה דְּרַךְ פְּתִיחָה, אַטְרוּ לְיהָ לְרַבָּא, ואסוד לְהָגָג,
דְּלוּ פְּבוּטָא – הגבינו את ארון הקודש ואוֹתְבָה במקומות הפתח,
דתיה ליה ארון והכְּלִי עַזְּנִיעָה לְנַחַת – לעמוד במקומות קבוע
בשיש בו ספרי תורה, שאיתו מיטלטל בשוזא מלא, ובכְּלִי עַזְּנִיעָה
לְנַחַת אַעֲזָן טַקְבָּל טוֹמָה חַוְּצִין בְּפִנְיָן הַטְּמוּתָה, ולא תבנש הַטְּמוּתָה
בְּבֵית הַכְּנָשָׁת ווּכוֹלְהַבְּנָה לְהַבָּנָה. אַטְרוּ לְיהָ רַבָּן לְרַבָּא,
וְהָא וְנִנְיָן דְּמַטְלָטָל לְיהָ לְאַרְון וְהָא אַפְּרִי קְפָּרָה עַלְיָה,
וְתְּהֵה לְיהָ הַאַרְון רַוְּשָׁלְטָל אַפְּלָא וְרַיְקָם וְאַיְוּ עַשְׂרִי לְנַחַת, מִקְבָּל
טוֹמָה וְאַיְוּ חַזְצִין בְּפִנְיָן הַטְּמוּתָה. אמר להם, אַיְחָי אַקְּנָן לְאַפְּשָׁר לְתַקְּנָן
בֵּית כְּנָשָׁת וְלְכָהָנִים, כְּלֹם שִׁיש מִתְּחַדֵּר הַפְּתִוחָה לְהָ.
במה דינים בדברי קדושה שבלה: אַסְרֵר פְּרִיךְרָא, פְּטַמְּחוֹת סְפִּירָם
ואַסְפָּרִי תורה שְׁבָלָה וְאַיְוּ אַיְוּ לְנַחַת לְקָרוּבָה, וְזַיְאָן גַּנְזִין.
לְטַת צָנָה שְׁעַרְבִּי קְבוּרוֹת מוֹטָלִים עַל הַצִּבְרָה, וְזַיְאָן גַּנְזִין.
ואסוד ר' בא, סִפְרָה תורה שְׁבָלָה וְלֹא נַחַת לְקָרוּבָה, וְזַיְאָן גַּנְזִין.
תלמיד חכם בקברו, ואַפְּלִי אַם הוּא רַק שְׁנָה חַלְבָּת – משניות
ובՐיתות, שוה כבוד הספר. מוסיפה הגמורה: אַסְרֵר רב אַחֲרָא בְּרִיךְרָא
עַקְבָּן, גַּוְנוּיִים הספר בְּכָלְלָה, שומר על הספר מהחבלות.
שְׁנָאַסְרֵר לענין שער הקנן של ירמיה וודע ספרים שהיו ירמיה
לְבַיִּים יְוִתְּחַם בְּכָלְלָה לְפָעָן יְעַפְּרָו יְמִים רַבִּים.

(ואסוד) [אַסְרֵר] רב פְּשָׁטוֹת בְּרַבָּן, לשנות מבְּגִנְשָׁתָא מִקְומָם
תפילה לְבַיִּים רַבָּן – לעשותו בית המדרש מיקום לימוד שי',
שקדושות בית המדרש גודלה יותר, אך טַבְּרֵי רַבָּן לְבַיִּים בְּגִנְשָׁתָא
אַסְדָּר, שאון מורים בקדושה. וְרַבָּן פְּשָׁטוֹת בְּרַבָּא טַבְּרֵי
אַיְכָא, שלשנות מבית הכנסת לבית המדרש אסור, ומובית
המדרשה בבית הכנסת מותר, שקדושות בית הכנסת גודלה יותר.
ראיה לשיטת רב פְּפִי אַסְרֵר רב אַחֲרָא,

לְפִישָׁתָא בְּיהָ שְׁיָכָרָא – לknות בדמיו שיכר לשותה, שפир רַפִּי.
מעשה בענין זה: רַבָּנָא תְּהֵה לְהָ מִתְּאָרֵב תְּלִיא רַבָּי בְּגִנְשָׁתָא – בית
בְּגִנְשָׁתָא, וְתְּהֵה בְּגִנְשָׁתָא עַתְּקָא עַתְּקָא עַתְּקָא – שעדרין ראי
להתפלל בו, וְתְּהֵה בְּגִנְשָׁתָא עַתְּקָה – לשוברו, וְלֹא תְּהֵה לְבַיִּים וּבְשָׁוְרִי
טִבְּעָה וּוּזְוּלָה לְחַתָּם – וּלְוַתְּלִמְדָנוּ לבנים וּקורות לבניית בית הבנחת
חוֹדְשָׁה, וְתְּהֵה בְּגִנְשָׁתָא לְבַיִּהְוָה – דָּאַמְּרֵר רב
חַקְרָא לְאַלְמְתָה עַד רַבָּנָא עַד רַבָּנָא בְּגִנְשָׁתָא דָּרְבָּנוּ דָּרְבָּנוּ רַבָּנָא
הַמְּאָמָר דָּרְיָן הַדּוֹקָא חַתָּם, מִשְׁוּס דְּשׂוּשִׁים לְפִשְׁעָוָתָא, שְׁנָא
לְאַחֲרָ שִׁיטָּה וּלְבָנָה, אָולָם בְּגִנְשָׁתָא גַּוְנוּא שְׁסָוָר
לְצַרְעָה קְרוּתָה וּלְבָנָה לְבֵית הַכְּנָשָׁת הַחֲדָשָׁה, אַיְן חַשְׁשָׁ שְׁנָא יְפִישָׁע
טָא, האם באופן זה מותר. אַחֲרָ רַמִּי בְּרַבָּנָא לְקָפְּתָה דָּרְבָּנָא
וְאַסְרֵר לְיהָ לְסָטוֹרָה, וכן בא לְקָפְּתָה דָּרְבָּנָא וְאַסְרֵר לְיהָ.
הגمرا וחורת לדין מכירת בית נכסה: אַסְרֵר רבָא, חָאַי בְּגִנְשָׁתָא,
חַלְוָה זְבוּבָה – להחליפו ברכר אחר או למוכרו שי', והינו אף
להשתמש לחולין, שהלה קדושתו על הדבר המוחלף או על
הדורים, והוא יצא מקודשתו, אך אונרתה וטשונתה – להשבירו או
למשכנו על הלואה לצרכי חולין, אסוד בכל אופן, מבארת
הגמרה: טָא טַעַטָּא להשבירו או למשכנו אסור, שבאו פנים אל
בקדרוֹשָׁתָה קְאַי – נשאר בקדושתו, שగוף החפץ לא נמכר ואין
לקדרוֹשָׁה דבר אחר לחול עלי, והשוכר משתמש בקדושה.
מוסיף רבָא לְבַיִּים – לבנים שנפלו מבית הבנחת גַּפִּי, חַלְוָה זְבוּבָה
וּבְגִנְשָׁתָא שי' אף לצורך חולין, אך איזו פְּנִימָה – להשאלין אַסְרֵר
שימושים בדבר שנסחר קודש. וְתְּנִיעָה טַלְיָה בְּעִימָקָתָא – לבנים
מבית נכסה ישן, דהינו שהיה קיים ונפל, אַבְּלָה בְּחַרְחָא – בְּבֵית
בנסת חרש שהודיעו את הלבנים לבנייתו לִתְּתֵן בְּחָא לְאַסְרֵר,
שעדין אין עליין קדושה. וְדַיְן הוּא אַפְּלִי לְפָאָן דָּאַטְרֵר לְגַבְּיָה
תְּכִרְבִּי הַמִּתְּהֻמָּה חַוְּצָה טִילָּתָא דָיָה, שנאסרם בהנאה כשותמים
לְכָרְבָּה, שְׁנִיעָן בְּגִנְשָׁתָא בְּלֹבְדָּן חָאָרֵי בְּגִנְשָׁתָא
שְׁרָאוּי מיד לפורשו על המת, שאינו מחוسر מעשה לאחר
הזהמנה, אַבְּלָה קְאַי בְּלֹבְדָּן שְׁאַסְרָוִים בְּלֹבְדָּן בְּלֹבְדָּן
בְּכָוֹתָה, בְּפָטוּי לְאַרְגִּינִּי – בצעור שטוו אוו על עשות ממנה אירוג לצורך
הכריכים דְּמִי, וְלִיְּאָ לְפָאָן דָּאַטְרֵר שְׁזָהָמָנוּ לְמַת אַסְרָוָה.
הגمرا דנה באופן נסף של העברת בית נכסה: נתנו בני העיר בית
בנסת בטגנה לצורך חולין, פְּלִיעִי בְּחָא רב אַחֲרָא וּרְבִּינָא, וְרַד אַסְרֵר
להשתמש בו, וְמַדְ שְׁיָי. מבארת הגمرا: פָּאָן דָּאַסְרֵר טַעֲמוֹן, שְׁנָא
(כחאי) [בְּמַאי] תְּפִקְעָן קְרוֹזְשָׁתָה, הרי לא נתן דמיים תמןורה ואן
לְקָרְשָׁה עַל מָה לְחֹלֵל וּבֵית הַכְּנָשָׁת נְשָׁאָר בְּקָדוֹשָׁתָו. וְטָא דְּשָׁרִי
סְבָר, אַיְאוּ דְּתְּהֵה לְיהָ לְתַחַת בֵּית הַכְּנָשָׁת, וְתְּהֵה תְּהֵה לְיהָ – חורה
הַמּוֹקָל, לְאַחֲרָה קְהָבָה זְבִּיגִינִּי, שהנהה זו נחשבת כדמי מכירה, והקדושה
חלה עלייה, ובית הנקה מותר בנהנתה.
אבג הנידון בשימוש בביית נכסה, מובאת ברייתא לגבי שאר
תשミニ שמצויה וקדושה: תְּנִעָן רַבָּן, פְּשָׁטוֹשׁ טַצְחָה – דברים
שהשתמשו בהם למעזה, לאחר שעברה מצוותם אין עליהם
קדושה וּבְגִנְשָׁתָא לְאַשְׁפָּה, וּפְשָׁטוֹשׁ קְרוֹשָׁה – תשミニ
שבתוים עליהם דברי קדושה, גַּנְזִין ואסוד לזרוקם. מבארת
הבריתא: וְאַלְוֵי תְּנִעָן בְּגִנְשָׁתָא בְּגִנְשָׁתָא לְבַיִּים זְבִּיגִינִּי
וְאַלְוֵי תְּנִעָן בְּגִנְשָׁתָא בְּגִנְשָׁתָא בְּגִנְשָׁתָא – שְׁקָה להניח בו סְפִּירָם
תְּפִלִּין וּטּוֹזָה, וְתְּקִינָה של ספר תורה, וּמְרִתִּקְעָן של תְּפִלִּין.
כמה דינים בתשミニ קדושה: אַסְרֵר רבָא, פְּרִיךְרָא (–מותחילו) תְּהֵה